

במאים

חלף עם בולנסקי

זה הסרט המבוגר הראשון שלי. נמאס כבר לשחק באבסורד, בסוריאליזם, בנסי יונות קולנועיים. אנהנו חיים בסוריאליזם ובאבסורדים גם בלי הקולנוע. צריך לשוב אל הרגשות הבסיסיים, לדבר על אהבה, על אושר ועל הגורל. את הדברים הללו אמר הילד הרע של הקולנוע, האיש שכמו נולד להקים שערוריות, ואת מה שהחמיץ בחייו, הוא משלים בסרטינו. הכוונה היא, כמו, לרומן פולנסקי, המדבר על סירטו החדש, טס.

כבר קשה לקרוא לו ילד, שכן הבחור הוא כבר בשנה ה-46 לחייו, אך למראה קומתו הנמוכה (כמעט הציעו לו לגלם את הגמד בתוף הפח), מבטו הקונדסי, שערך

סרט של פולנסקי, מצוייד מראש בדעה קדומה. הרי אי אפשר לשכוח כי זה האיש הנושא על כתפיו את זכרונות אימי הר שואה, אבל גם את זכרונות חיי ההוללות ופריקת העול, זה האיש שרעייתו נרצחה באכזריות על-ידי כנופיית מאנסון, ואילו הוא עצמו הסתלק אחר-כך מארצות-הברית כדי לא לעמוד לדין על פיתוי קטינה, שכמסתבר לא היתה קטנה כל-כך, ולא נוקקה במיוחד לפיתויים כדי להיכנס ל-מיטה. מי ששמע את הפרשיות הללו, הולך לסרט של פולנסקי ומצפה לסצנות קיצוניות, לדברים חריגים, לאלימות, מין, ור הפרעות נפשיות במנות גדושות.

לו, אישית, העניין נמאס במיקצת. אולי גם הגיל עושה את שלו. "איני מחפש שערוריות ואיני רודף אסונות. דברים כאלה קורים מבלי שיבקשו אותם, אלא שאני, כמסתבר, אישיות ציבורית, וזה

שחקנית נאסטסיה קינסקי ובמאי רומן פולנסקי

סרט שנולד מידידות והתלהבות של אמת

הופך אותי טרף מותר לצייד, שכל עיני תונאי רשאי לכוון עליו את עטו ולכתוב עליו כאוות נפשו. יש עיתונאים השואמים אותי ותוקפים אותי, ועלי לומר שיש להם סיבה לכך. כי אני שונא אותם ובו להם באותה המידה.

"שיגידו כי בכך". האומנם זה כך, או שמא אין זה אלא תעלול פירסומית?

הפרוע ופרשיותיו, המפרנסות את טורי הרכילות כמעט בקביעות, קשה להשלים עם העובדה שאכן מדובר במבוגר. הצל-פותיו התחצפיותיו בפני עיתונאים מז-כירות הרבה יותר גימניסטים המבקש להרי גזו מאשר איש שקול, מתון ומיושב בדעי תו. כאשר שאלו אותו פעם, אחרי שעשה את מקבת מדוע בחר דווקא בנושא הזה, הוא ענה מבלי להניד עפעף: "משום ש כל עיבודי שקספיר לקולנוע עד עכשיו אינם שווים פרוטה." כאשר מישוהו אחר שאל אותו מה שינה במחזה, הוא התריס: "לך תקרא ותיראה בעצמך."

"איני מחפש שערוריות". צלילי תיו של פולנסקי, ככל הסרטים שהוא עשה, אל החלקים היותר אפלים של הר חרדה האנושית, השילוב המדהים של אסי תטיקה מושלמת ורואית-עולם חולנית, מיוזג התרבות הפולנית, האופי היהודי והברק הצרפתי (הוא נולד להורים יהודים פולנים בפאריס, עבר את המילחמה במקום מיסטריו שעה שהוריו נכחדו במח נהריכוז), כל אלה יחד מרכיבים אישי יות מרתקת שרק מעטות כמותה ידע הר קולנוע בתולדותיו הקצרים. סרטינו יכור לים להיות מזהירים וקודרים כמו סטין במים, מטירדים את המנוחה, כמו ללא חוצא מיסטריויים ואפלים כמו תינוקה של רוחארי, מבריקים וארסיים כמו ציינה טאון או סרקסטיים כמו סליחה, אתה נו שך את צווארי, אבל הם יכולים להיות גם חולניים לשמש, בחיך, כמו מה או בזעם, כמו הדירו, דבר אחד אפשר לומר על כר לם: הצופה לעולם אינו יוצא מהם אדיש. אין ספק שהצופה, כשהוא בא לראות

שחקנית נאסטסיה קינסקי, גיבורת הסרט "טס" צעירה מאד, יפה מאד, מוכשרת מאד

כריסטופר לי ושרון טייט ב"אתה נושך את צווארי" סרטים מיסטריויים ואפלים, ארסיים או סרקסטיים

קל לראות שאם האפשרות השנייה היא הנכונה, התעלול עובד. עובדה, כותבים עליו בכל מקום. כמויות הדיו שנשפכו בעיתונות הצרפתית בפרט, והעולמית בכלל, מאז החל בצילומי טס, היו מספיק קות להוצאה מורחבת של האנציקלופדיה העברית. זהו הסרט היקר ביותר שנעשה עד היום בצרפת (עולה כ-11 מיליון דור הכנתו נמשכה יותר משנה, ובזמן הזה הספיקו שבועוני החדשות והרכילות להפוך את נאסטסיה קינסקי, השחקנית הראשית של פולנסקי, שהיתה כמעט אל-מונית קודם לכן, לנערה המצולמת ביו-תר באירופה, ואת הסרט לנושא הסקר-נות העיקרי של השנה.

זה סרט לכל הקהל, הכריז פולנסקי, כאשר רואין לקראת הבכורה. "היום כבר לא עושים סרטים כאלה, סרטים לקהל שהלך לראות בזמנו את חלף עם הרוח. כל מה שאפשר לראות היום זה סרטים משלושה סוגים: הצגות ראווה לילדים או למבוגרים מפגרים, מלודרמות דביליות וסרטים אינטלקטואליים לבתי-הקולנוע הר-נאסיים של הרובע הלאטיני. טס הוא סרט שונה, סרט שייגע ללב כל מי שיראה אותו. שלא יגידו לי כמה הסרט יפה, זה

פרנצ'סקה אנים וג'ון פינץ' ב"מקבת" של פולנסקי, כל עיבודי שקספיר עד היום - לא שווים פרוטה